

Liisa Hännikäinen

*Juulia ei
enää pelkää*

 KIDS

Liisa Hännikäinen

Juulia ei enää pelkää

SAGA Egmont

Juulia ei enää pelkää

Cover image: Shutterstock
Copyright © 1988, 2021 Liisa Hännikäinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726581898

1st ebook edition
Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Tämä kirja on omistettu landseer-koira Maffille Evelinin
uskolliselle ystävälle

1

Juulia etsi leikkisuttaan. Äiti oli taas ottanut sen vaikka tiesi, ettei Juulia voinut nukkua ilman sitä. Oli pakko nousta vuoteesta. Huone oli kylmä ja Juulian varpaita paleli, mutta hän halusi Vutskon viereensä.

Vutsko makasi lattialla.

- Raukkaparka, Juulia sanoi ja heittäytyi susi kainalossaan takaisin peitteen alle. Vutskokin oli kylmissään. He makasivat poski poskea vasten, mutta uni ei enää tullut. Keittiössä paloi valo. Äiti luki siellä vielä sanomalehteä, sillä Juulia kuuli paperin rapinan. Isä nukkui jo.

Katuvalo heijastui valkeitten verhojen lävitse Juulian huoneeseen. Hän erotti seinällä olevan kuvan. Se oli sininen. Hän katseli sitä usein. Kuvassa oli suuri, tuuhealatvainen puu, jonka runko oli täynnä pieniä ovia. Puu kasvoi keskellä niittyä. Sen takana oli metsikkö ja kaukana mahtavat vuoret. Juulia piti kuvasta. Äiti sanoi, että sen oli maalannut Magritte. Äidillä oli albumissaan postikortteja, saman taiteilijan tekemiä. Juulia katseli niitä mielellään. Eniten hän kuitenkin piti puukuvasta. Se oli hyvä silloin, kun tuntui pahalta ja halusi pakoonsa asioita, jotka pelottivat. Sellaisia asioita oli paljon Juulian elämässä.

Pelottavin kaikista oli koulu, joka alkaisi syksyllä. Ei mikään tavallinen koulu vaan apukoulu. Juuliasta tulisi aputsi. Semmoiset olivat naurettavia ja tyhmiä.

Siellä koulussa on vaan hulluja, sanoivat toiset lapset. Ne itse menivät tavalliseen kouluun. Ja ne osasivat ihan

kaikkeaa. Ne hyppäsivät ruutua, ajoivat pyörällä, uivat ja luistelivat. Ne osasivat hiihtää. Vain Juulia oli kömpelö, hän ei saanut palloa kiinni eikä osannut hypätä narua. Siksi ne eivät tahtoneet häntä mukaansa. Ja ne nauroivat, kun hän ei osannut sanoa kaikkia kirjaimia. Aikuisetkin ihmettelivät.

Tyttöä täytyy opettaa ja häneltä pitää vaatia, ne sanoivat äidille ja isälle, jotka muutenkin olivat surullisia. Juuliana opetettiin. Piti yrittää kovasti, siitä kaikki oli kiinni. Ainakin vieraitten mielestä. Piti olla lujana, ne sanoivat äidille.

Juulia oli kuullut siitä tarpeekseen. Mitä ne tiesivät. Eivät yhtään mitään. Tuntui pahalta kun oikein yritti eikä sittenkään onnistunut, mutta kukaan ei uskonut. Ihmiset olivat vihaisia, isä ja äitikin. Kun et yhtään yritä, ne sanoivat. Pitää yrittää kovasti. Vaan sinä taidat olla itsepäinen ja laiska.

Tyttö on jälkeenjäänyt, ne sanoivat, ja ynseän näköinen nainen työnsi hänen eteensä papereita, joissa oli tehtäviä. Niihin piti piirtää tai seurata kynällä viivoja. Semmoisesta näki kuulemma, miten hän oli kehittynyt. Paperit olivat ikäviä. Oli vaikea istua aloillaan, kun joku tuijotti vieressä äänettömänä. Juulia ei halunnut tehdä mitään.

Juulia ei ole yhteistyöhaluinen, sanottiin äidille. Normaaliälyinen kylläkin, mutta on muuten jälkeenjäänyt ikäisistään.

Äiti itki.

- Miksi tällaisia lapsia pitää oikein syntyä, Juulia kuiskasi Vutskon korvaan. - Parempi olisi enkelinä taivaassa. Mummokin on siellä. Hän ei paasannut koko ajan, millainen minä olen. Eikä haukkunut minua äidille.

Vutsko nousi istumaan tyynyllä.

- Katso, se sanoi ja osoitti kuonoaan. - Minäkin olen erilainen. Punaruskea turkki, valkea kuono ja lyhyt häntä.

Ihmiset kutsuvat milloin koiraksi, milloin ketuksi.

- Mutta sinä olet ihan hyvä, Vutsko, Juulia sanoi ja puristi suden poskeaan vasten. - Minä rakastan sinua.

- Sinä olet minun paras ystäväni, Vutsko myönsi, - mutta kyllä minä susiystäviäkin haluaisin.

- Kun saisikin joskus ystävän, Juulia sanoi ja katsoi ikkunaan. - Yhden ystävän, joka ei aina nauraisi eikä matkisi puhetta.

- Kyllä niitä tulee, Vutsko sanoi ja silitti Juulian poskea.

- Ei niitä tule, Juulia kuiskasi itkuaan pidätellen, - koska minun pääni on sisältä rikki eikä sitä voi kukaan korjata.

Päiväkodista he olivat tehneet retken kouluun.

Myöhemmin äiti vei hänet ilmoittautumaan, kun silloin vielä ajateltiin, että hän pääsisi oikeitten lasten joukkoon. Niin ei nyt kävisi, hänestä tulisi aputsi eikä hän halunnut nähdä yhtään lasta tai opettajaa päiväkodista. Hän ei menisi ikinä leikkimään pihalle. Jos joku kysyisi hänen koulunsa nimeä, niin hän juoksisi karkuun.

Oikeassa koulussa oli vaaleatukkainen, kaunis opettaja. Juulia oli ihastunut tähän heti, opettaja oli kiltti eikä huutanut. Apukoulussa hänet pantaisiin järjestykseen. Siellä oli kova kuri ja välitunneilla kiusattiin, sanoivat ihmiset äidille.

Oikeassa koulussa Juulia oli tehnyt kaiken väärin. Värittäminen meni hyvin, mutta sitten hän alkoi leikata kuvaa irti. Se oli väärin. Opettaja antoi oman mallityönsä hänelle, jotta hänellä olisi äidille näytettävää. Juulia halusi selittää asian itse äidille, kun äiti tuli koululle vastaan. Heli ehti kuitenkin ensin. Se huusi niin että käytävä raikui ja äiti tuli vihaiseksi. Äiti puristi kädestä kipeästi ja sanoi pahasti. Juulia itki kotiin saakka, hän tiesi isänkin suuttuvan. Tämä sanoi että Juulian olisi vihdoinkin opittava kuuntelemaan. Ja paljon muuta.

Turha Juuliaa oli laittaa edes apukouluun, kun hän ei kerran halunnut oppia mitään. Äiti sen sanoi. Myöhemmin äiti otti kyllä syliinsä ja pyysi anteeksi. Sanoi olevansa huolissaan Juuliasta, mutta sanat eivät unohtuneet. Äiti oli varmaan oikeassa. Hän itkisi taas joulujuhlissa kuten aina päiväkodissakin, kun lapset esiintyivät. Ja Juulialla olisi paha mieli kotimatalla.

Juulia käänsi märän poskensa tyyntyä vasten, jottei Vutsko huomaisi itkuja, mutta turhaan. Pehmoisella kypälällään susi silitteli hänen tukkaansa. Vutsko ei sanonut mitään ja niin oli parasta. Kukaan tai mikään ei voisi koskaan lohduttaa häntä. Hän olisi aina kaikkien tiellä, jokaisen vaivana ja vastuksena.

- Kun olisi joku, Juulia sanoi, - vaikka sellainen kuin Maffi. Iso ja ystävällinen.

Vaan Maffi ei ollut Juulian koira eikä heille sellaista otettaisikaan. Kerrostaloon se ei sopinut. Isän mielestä koirat haisivat pahalle ja olivat muutenkin turhia.

Maffille Juulia puhui aina, kun he menivät kylään sen kotiin naapuritaloon. Koira istui hänen vieressään. Se pani päänsä kallelleen ja kuunteli tarkasti. Oli hän nukkunutkin sen kanssa, kun oltiin mökillä. Ja koira oli hänen kaverinaan metsässä eikä jättänyt yksin vaan piti huolta ja odotti, jos hän viivytteli.

Juulia huokasi ja kääntyi selälleen.

- Mitä sinä siellä teet, hän kysyi Vutskolta, joka seiso kaapin päällä. Susi touhusi koko ajan.

- Pakkaan reppua, Vutsko sanoi. - Kaikki on pian valmista. Ei muuta kuin matkaan vaan.

Juulia ponnahti vuoteesta.

- Jätätkö sinä minut, hän kuiskasi ja sanat takertuivat kurkkuun.

- Vielä mitä, susi sanoi ja hypähti Juulian olkapäälle. - Sinä tulet tietysti mukaan. Maffi jo odottaakin meitä.

Vutsko huitaisi käpälällään sinistä kuvaa.

Miten suuri se oli. Ja aivan kuin puun lehdet olisivat hiljaa liikkuneet. Juulia oli kuulevinaan läähätystä ja samassa Maffin pää ilmestyi ruohikosta näkyviin.

- Nyt mentiin, Vutsko sanoi. - Anna kätesi minulle.

2

- Mahtaakohan äiti nyt säikähtää, Juulia sanoi istuessaan kivellä, - kun minua ei ole missään.

- Älä siitä huolehdi, Vutsko sanoi ja antoi kengät Juulialle. - Kyllä te tapaatte vielä. Mutta nyt meidän on lähdettävä vuorille. Sinua tarvitaan siellä.

Juulia oli pian valmis. Vutskon reppu sisälsi monia tavaroita, vaikkei se näyttänytkään isolta. Susi sen sijaan oli kasvanut. Se oli yhtä suuri kuin se kaupan Vutsko, johon oli kiinnitetty lappu: ei myytävänä. Juulia olisi halunnut sen, mutta äiti sanoi että se oli turhan isokokoinen. Ei se sopisi huoneessa mihinkään ja keräisi vain pölyä.

Mutta Maffi oli aivan tavallinen. Sen ei tarvinnut kasvaa, sillä se oli riittävän iso.

Maffi odotti heitä polulla, joka kulki niityn poikki metsikköön. Oli ilta ja valo viipyi vielä vuorten yllä. Siniset kellokukat keinuivat hiljaisessa tuulessa. Ne soivat kauniisti. Koko niitty oli niitä sinisenään aivan kuin polku olisi kulkenut järven yli. Juulia katseli kukkia. Mitään niin kaunista hän ei ollut milloinkaan nähnyt ja soitto pyyhki sydäimestä raskaan olon.

Maffi tuli hänen luokseen ja tökkäsi kostealla kuonolla käteen. Se halusi jo lähteä liikkeelle.

Miten pehmeänä polku kulkikaan kukkien keskellä. Jalat eivät tuntuneet kipeiltä eivätkä väsyneet kuten tavallisesti. He kulkivat kiirehtimättä, katsellen ja kuunnellen.